

Așa-zisele „vindecări prin rugăciune”

Așa-zisele „vindecări prin rugăciune”

Cine nu a auzit discuții despre așa-zisele „vindecări prin rugăciune”? Acestea sînt o tematică de discuții aproape de nesecat. Constatăm însă că acest cuvînt nici nu-l găsim în Sfînta Scriptură. Vrem să atenționăm că este un pericol ca prin expresii care nu sînt după (sau în) Biblie să se nască gînduri care nu sînt potrivite gîndului lui Dumnezeu.

Așa se pare că stau lucrurile și cu vindecarea prin rugăciune. Mereu se aude întrebarea: „Nu poate oare astăzi Dumnezeu să mai facă minuni”? Ca răspuns vreau să amintesc o întîmplare care s-a petrecut recent într-o familie din Germania. La o mamă tînăra cu mai mulți copii s-a constatat cancer. Au urmat multe consultații și analize al căror rezultat a fost: cancer într-un stadiu foarte avansat. Pentru operația care promitea puțin succes de reușită, femeia creștină a fost trimisă într-o clinică universitară dintr-un oraș îndepărtat. Ea era complet liniștită, cu încredere în Domnul ei. Soțul și familia însă se rugau cu stăruință neîncetat și cu mare credință pentru sănătatea ei. La scurt timp după internarea în spitalul universitar, profesorul i-a comunicat că analizele făcute recent nu mai arată semne de cancer. Medicii au stat în fața unei dileme. Femeia a știut și a mărturisit că aici a intervenit Dumnezeu. Ea s-a întors sănătoasă acasă și astăzi este în mijlocul familiei ei. Mulțumim lui Dumnezeu că și astăzi mai face minuni. Putem oare ca din această realitate să tragem concluzia că există un dar de vindecare prin rugăciune? Vrem să lăsăm ca și în această direcție să vorbească Sfînta Scriptură.

Argumentele așa-ziselor „vindecări prin rugăciune”

Aproape mereu aceleași argumente sînt citate pentru așa-zisele „vindecări prin rugăciune.” În primul rînd se spune că cel credincios nu trebuie să fie bolnav, deoarece vindecarea este inclusă în mîntuire. Pentru aceasta se citează adeseori Isaia 53.4-5. Aceste versete sînt citate parțial în Matei 8.17 și 1 Petru 2.24. În Matei 8, Domnul a vindecat pe toți cei care sufereau „ca să se împlinească ceea ce a vorbit profetul Isaia care spune: ...”

În viața Sa, Domnul Isus Se făcea una cu poporul Său pămîntesc Israel și cu suferințele lui. Însă acesta nu este sensul adînc, adevărat al prorociei lui Isaia. Cuvîntul „ca să fie” (grecește „hopos”) arată mereu în Evanghelia după Matei că cele întîmplătoare se află în cadrul prorociei citate, însă nu în sensul complet și unic al ei (compară Evanghelia după Matei 2.23), ci în contrast cu expresia „în vederea” care este folosită atunci cînd prorocirea într-adevăr s-a adevărit (compară Matei 1.22; 2.15; 4.14; 21.4).

Sensul adevărat al prorociei lui Isaia ne este explicat în 1 Petru 2.24: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați.” Aici Cuvîntul lui Dumnezeu, în Noul Testament ne spune că vindecarea nu se înțelege trupește, ci duhovnicește. Este vorba așadar de păcatele noastre. Mileniul va aduce împlinirea textuală (fizică).

În al doilea rînd se citează adesea Evrei 13.8: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.” Aceste cuvinte se explică, parcă ar însemna că nu este sfârșit de minuni și semne. După acest citat înseamnă că Marcu 16.18 și Ioan 14.12 au valabilitate întotdeauna și pentru fiecare. Se poate spune: Domnul Isus a iertat păcatele în trecut și le iartă în prezent. Dar le iartă și în veșnicie? Aceasta ar fi consecința logică, dacă am explica versetul acesta așa. Dar vedem cît de periculoase sînt argumentele superficiale. Da, Domnul este mereu același, dar lucrează El oare mereu în același mod? Lucrările lui Dumnezeu sînt oare aceleași în Vechiul Testament ca și în Noul Testament? Timpul harului este oare asemănător cu timpul împărăției de o mie de ani? Și este oare începutul și sfîrșitul Ekklesiei (Adunării) lui Dumnezeu în unitate și putere. În toate domeniile de comparat cu timpul de astăzi în care vedem în creștinism dezbinare și declin duhovnicesc? La „vorbirea în limbi” am văzut deja despre particularitățile vremii de început a Ekklesiei.

În al treilea rînd se spune, bazîndu-se pe Cuvîntul lui Dumnezeu: Dumnezeu ascultă rugăciunea credinței chiar dacă este vorba de vindecare de bolnavi (compară Ioan 14.13: 1 Ioan 5.14; Iacov 5.15). Da, Dumnezeu ascultă rugăciunile copiilor Lui. Din Cuvîntul lui Dumnezeu și din practica noastră știm însă că Dumnezeu nu ascultă toate rugăciunile noastre. Rugăciunea lui Ezechia cel bolnav a fost ascultată și el s-a făcut sănătos (Isaia 38.1-5). Rugăciunea lui David pentru copilul său avut în adulter cu Bat-Șeba nu a fost ascultată (2 Samuel 12.15-18). Dumnezeu răspunde la fiecare rugăciune, însă aceasta nu este același lucru cu ascultarea. Adesea nu știm ce și cum să cerem și cîteodată cerem lucruri rele sau chiar lucruri care contrazic Cuvîntul lui Dumnezeu. Pe acestea, Dumnezeu nu le poate asculta pentru binecuvîntarea noastră. Versetele des citate din Ioan 14.13-14 și 1 Ioan 5.14 vorbesc de rugăciunea în Numele Domnului Isus și după voia lui Dumnezeu. În Matei 18.19 mai găsim rugăciunea a doi care se învoiesc să ceară un lucru. În toate cele trei cazuri ascultarea rugăciunii este spusă dinainte ca fiind sigură.

Cum stă problema în realitate? Ajunge ca să spunem în rugăciune: „Cerem acest lucru în Numele lui Isus” ca să fim ascultați? Sau care sînt cuvintele prin care am putea veni la Tatăl în puterea și părăția Domnului nostru? Se poate spune acest lucru la fiecare rugăciune pentru bolnav?

În Ioan 15.7 ascultarea rugăciunilor noastre se face în dependență de rămînerea în El și de rămînerea cuvintelor Lui în noi. Aceasta înseamnă să trăim în părăție cu gîndul și voia Domnului, să cunoaștem Cuvîntul Său și să umblăm după el. Aceasta este o măsură foarte mare pentru viața noastră și pentru ascultarea rugăciunilor noastre. Putem spune mereu că și noi corespundem acestei măsuri?

În Matei 18.17 avem referiri la muștrare în biserică. Să nu trecem cu vederea peste acest adevăr. Altfel doi creștini ar putea mereu să se unească într-o problemă și să se roage împreună pentru ea și întotdeauna ei să nu fie ascultați, chiar dacă cererile lor sînt corecte.

În Matei 21.22 și Marcu 11.24 nu este nici o condiție în afară de credința celui ce se roagă. Această credință trebuie să aibă o temelie puternică. Noi credem în Dumnezeu, în lucrarea Domnului Isus de pe Golgota și în mîntuirea noastră veșnică, nu fiindcă ne-a pătruns o convingere oarecare, ci fiindcă stăm pe temelia tare a Cuvîntului lui Dumnezeu descoperit! Ca să ne rugăm fără îndoială avem nevoie de o temelie biblică pentru credința noastră.

Vindecări de bolnavi de către Domnul Isus

Cele mai multe întâmplări despre vindecări de bolnavi din Biblie le găsim în Evangheliile, în care ne este descrisă viața și moartea Domnului și Mântuitorului nostru. Începând cu vindecarea fiului unui funcționar al împăratului din Ioan 4 până la vindecarea celor doi orbi (Matei 20, Marcu 10, Luca 18), găsim descrisă vindecarea a 32 de persoane. În afară de acestea, Domnul Isus a mai vindecat o mulțime de oameni a căror istorie ne este descrisă separat (compară Evanghelia după Matei 8.16; 14.34; 15.29).

Dumnezeu era în Persoana Fiului Său devenit om pentru poporul Său Israel și într-o lume bîntuită de păcat și de urmările lui. Unde a umblat Isus au fost înviați morți, bolnavii s-au făcut sănătoși, săracilor le-a dat de mîncare și păcătoșii au fost aduși la credința vie. „Puterea Domnului era prezentă pentru a-i vindeca” (Luca 5.17). „Și tot poporul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere care-i vindeca pe toți” (Luca 6.19). Această putere a lui Dumnezeu este un semn de recunoaștere semnificativ al activității Domnului. Cînd o femeie cu scurgere de sînge a atins cu credință poala hainei lui Isus ca să fie vindecată, El a întrebat: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere” (Luca 8.46).

Mai tîrziu, în Faptele Apostolilor, din mărturia ucenicilor mereu iese în evidență că Domnul a fost un om „adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru” (2.22) și că „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfînt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcînd bine și vindecînd pe toți cei care erau înrobiți puterii Diavolului; căci Dumnezeu era cu El” (10.38).

Descoperirea puterii lui Dumnezeu a fost un semn de recunoaștere a lui Hristos în timpul umblării Sale pe pămînt, căci în El, Dumnezeu la sfîrșitul acestor zile ne-a vorbit nouă. Aici căutăm să ne ocupăm numai de vindecarea bolnavilor prin El. Cît de clar a reieșit prin aceasta că Domnul era trimis de Dumnezeu! În cele mai multe cazuri era numai voia Domnului, care era activ cînd oamenii veneau la El pentru a fi vindecați (Marcu 1.25; 3.20; 5.1; 9.14; Luca 5.12; 17.11; Matei 9.27; Marcu 8.22; 10.46).

Dar atunci cînd bolnavii, în credința lor căutau mai mult decît eliberarea de suferințele trupesti, în text nu găsim cuvinte care sînt folosite obișnuit pentru „vindecare” (grecește „iaomai” și „therapeuo”), ci un cuvînt care înseamnă „scăpare” sau „mîntuire” (grecește „sozo”). Acest cuvînt este folosit și în epistole pentru a arăta mîntuirea sufletelor.

Cînd femeia cu scurgere de sînge l-a atins prin credință pe Domnul Isus și a fost vindecată, a căzut înaintea Lui și a spus poporului ce s-a întîmplat. Atunci Domnul a spus: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a vindecat (sau mîntuit); du-te în pace.” Tot așa scrie și despre cel demonizat că a fost vindecat. După ce Domnul i-a spus să meargă acasă și să povestească cît de mult a făcut Dumnezeu pentru el, a plecat și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus (Luca 8.36-39). Despre Bartimeu cel orb de asemenea citim că după vindecare Domnul îi spune: „Du-te! Credința ta te-a mîntuit. Îndată orbul și-a căpătat vederea și a mers după Isus” (Marcu 10.52).

În aceste cazuri deosebite este clar de recunoscut că, credința celor vindecați a fost îndreptată nu numai spre vindecarea trupestă, ci că pe baza acestei credințe a lor au primit și vindecarea. Credința lor era în primul rînd nu pentru sănătatea trupului, ci era credința unor oameni care știau că erau pierduți fără Hristos.

Darurile de vindecare biblice

Cum am văzut deja la tratarea așa-zisei „vorbiri în limbi”, Domnul înălțat și slăvit a dat alor Săi felurite daruri ale harului. Nu toate aveau ca țintă răspîndirea Evangheliei și zidirea credincioșilor, ci unele din ele trebuiau, ca daruri de semne deosebite, să facă să lumineze puterea și slava lui Dumnezeu. Aceasta este valabil în mod deosebit pentru darurile harului de vindecare. Și Domnul le amintește în Marcu 16.17-18: „Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede ...”.

Cînd Petru și Ioan au vindecat în templu pe un olog, cei mai mari ai poporului trebuiau să recunoască aceasta ca o minune vădită (Faptele Apostolilor 4.16: 4.30: 8.6). În Faptele Apostolilor 5.15-16. de la Petru pleacă aceeași putere ca de la Isus Hristos, „așa că scoteau pe bolnavi chiar pe străzi ...”.

Asemănător se spune și despre Pavel în Faptele Apostolilor 19.11-12: „Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mîinile lui Pavel ...”. Nu este aceasta o dovadă (adeverire) a cuvintelor Domnului din Ioan 14.12: „Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decît acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl”? Despre Domnul nu citim nicăieri că prin umbra Lui sau prin hainele Sale s-au vindecat bolnavi.

Din aceste locuri și din altele din Faptele Apostolilor reiese în primul rînd clar că vindecarea bolnavilor se reducea numai la arătarea puterii lui Dumnezeu care era activă în apostoli potrivit promisiunilor Domnului.

De o credință puternică la un bolnav citim numai într-un singur loc, și anume Faptele Apostolilor 14.9. Cînd Pavel a văzut că ologul din Listra avea credința de a fi mîntuit, el a zis cu glas tare: „Scoală-te drept în picioare.” Aici se pare că omul acela a venit și la credință, așa cum am văzut mai sus. În al doilea rînd, din aceste locuri reiese că cei vindecați erau necredincioși și nu erau dintre cei mîntuiți (vezi Faptele Apostolilor 4.30; 8.6-7: 9.33-35; 28.8-9).

Peste aceste două semne de recunoaștere se trece cu vederea de către cei care se ocupă cu vindecarea prin rugăciune în zilele noastre. Vindecările au loc de cele mai multe ori la credincioșii de la care se așteaptă o credință mare în vindecare. Puterea stă așadar nu în cel care vindecă, ci în cel care este bolnav! Dacă vindecarea nu reușește, atunci cel bolnav este vinovat, fiindcă nu a avut destulă credință.

În această legătură ne mai amintim că în Noul Testament scrie de cel puțin cinci credincioși care erau bolnavi, dar nu au fost vindecați nici de Domnul Isus și nici de apostoli.

Lazăr: „Lazăr cel bolnav era fratele ei ...” învierea lui de către Domnul nu a schimbat nimic din realitatea că s-a îmbolnăvit. Această boală era spre slava lui Dumnezeu (Ioan 11.4).

Epafrodit: „Căci dorea mult să vă vadă pe toți și era foarte mîhnit, pentru că aflaserăți că a fost bolnav. Într-adevăr, a fost bolnav și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el ..." (Filipeni 2.26-30). Pavel nu a văzut ca ceva de la sine înțelese ca să-l vindece pe acest slujitor.

Trofim: „Pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet." Nici el nu a fost vindecat de către Pavel.

Timotei: „Să nu bei numai apă, ci să folosești și puțin vin, din cauza stomacului tău și a deselor tale îmbolnăviri" (1 Timotei 5.23). Nu putea oare Pavel să-l vindece pe acest slujitor credincios?

Dorca: „În vremea aceea s-a îmbolnăvit și a murit." Mai târziu a fost înviată de Petru, dar a rămas realitatea că ea s-a îmbolnăvit și a murit.

Aceste cazuri de boli la credincioși dovedesc că darurile harului de vindecare au fost semne prin care a fost descoperită puterea lui Dumnezeu la cei necredincioși. Credinciosul se știe în mîna Dumnezeului și Tatălui său.

Să ne ocupăm acum de singura scrisoare în care se vorbește de darurile harului de vindecare. Ca și vorbirea în limbi, tot așa și darul vindecării este amintit numai în prima epistolă către Corinteni, și anume în capitolul 12:9,28 și 30. Mereu este vorba numai de darurile harului de vindecare, la plural, parcă nu ar fi vorba de o capacitate continuă, ci este vorba doar de daruri date de la caz la caz. La fel ca și despre celelalte daruri, se spune și despre acesta la sfîrșitul capitolului: „Toți au daruri de vindecări?" Răspunsul este și aici: Nu. Erau dovezi deosebite ale puterii lui Dumnezeu, pe care nu fiecare credincios le poseda.

Și pentru aceste semne de vindecare sînt valabile cele spuse în Evrei 2.4: „în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfînt împărțite după voia Sa". Domnul a promis apostolilor că vor face lucruri mari. Așa cum am văzut în Faptele Apostolilor, promisiunile Lui s-au dovedit textual. După ce Cuvîntul lui Dumnezeu a fost întregit (Coloseni 1.25), lucrarea lui Dumnezeu sub formă de semne puternice nu a mai fost neapărat necesară.

Rugăciune și vindecare în Iacov 5.14-16

Un text biblic des citat este Iacov 5.14-16: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe bătrînii adunării și ci să se roage pentru el, ungîndu-l cu untdelemn, în Numele Domnului. Rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate." Punctul esențial aici este pe cel bolnav. El stă la mijloc și de la el pleacă toate. Aici nu putem vorbi de o minune, adică o influență directă a puterii lui Dumnezeu. În afară de aceasta să nu uităm că această scrisoare este scrisă într-o perioadă de trecere, chiar la începutul Bisericii (Adunării), și anume către cele 12 seminții ale lui Israel în care se aflau mulți credincioși creștini. La iudei erau bătrîni ai adunării (Exod 24.9) și în prima perioadă a Bisericii au fost rînduiți bătrîni de către apostoli în diferite locuri (vezi Faptele Apostolilor 14.23: Tit 1.5). Astăzi nu mai are nimeni autoritate pentru acest lucru. În sensul acesta, cum scrie în Iacov, nu mai pot fi chemați bătrînii de către un bolnav. Putem totuși să chemăm pe unii frați credincioși plini de credință, care fac și astăzi slujba de bătrîni, să se roage pentru noi.

În continuare este scris că bătrînii (presbiterii) să-1 ungă cu untdelemn. Untdelemnul a fost folosit în antichitate în medicină. În Marcu 6.13 ucenicii ungeau pe mulți bolnavi cu untdelemn și îi vindecau. Samariteanul, în Luca 10.34, turna untdelemn (un fel de alifie) și vin (material pentru dezinfectare) pe rănile celui lovit de tîlhari.

Isaia se plînge în vorbire figurată că rănilor poporului nu au fost alinate cu untdelemn (vezi Isaia 1.6). Aici, untdelemnul nu are însemnătate figurativă (ca semn al Duhului Sfînt) și nici atît însemnătatea sacramentală a ultimei ungeri. Cuvîntul grecesc „aleipho" întrebunțat aici se folosește în Noul Testament numai pentru ungeri exterioare trupești, pe cînd un alt cuvînt „chrio" se folosește pentru ungerea din partea lui Dumnezeu.

Iacov spune așadar simplu, să fie folosit untdelemnul (care de obicei era folosit ca material de bază pentru un amestec cu diferite plante medicinale) și să se roage. Aici în nici un caz nu se învață ca să renunțăm la știința medicală și să ne încredem în „vindecarea prin rugăciune", ci tocmai contrariul. Însă cunoștințele medicale care indirect sînt și ele un dar de la Dumnezeu, să nu fie folosite fără rugăciune către Dumnezeu.

Atunci Iacov arată că rugăciunea credinței îl va vindeca (mîntui) pe cel bolnav și Domnul îl va îndrepta (însănătoși) și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate. În afară de aceasta îi mai îndeamnă pe cei bolnavi să-și mărturisească păcatele și le spune la toți să se roage unii pentru alții ca să fie vindecați. El vede o legătură între păcat și boală. Cuvîntul „vindecă" arată că nu se potrivește pentru fiecare boală. Există boli de origine organică și boli care provin din cauza unor păcate pentru care Dumnezeu mustră pe ai Săi. Cînd pacientul (bolnavul) vorbea cu presbiterii despre boala lui, trebuia luat în considerare și faptul că motivul bolii putea să fie un păcat.

Dacă într-adevăr lucrurile stăteau așa, atunci păcatele trebuiau mărturisite. Aceasta nu trebuia să fie făcută în public, dar în orice caz înaintea persoanelor față de care s-a păcătuit.

Un exemplu deosebit de clar că bolile pot fi o urmare a unor păcate oarecare găsim în 1 Corinteni 11.30. În Biserica din Corint, unii frați și surori mîncau și beau judecata lor proprie, fiindcă ei la Masa Domnului nu vedeau în pîine și vin Trupul Domnului. Din pricina aceasta între ei erau mulți neputincioși și bolnavi și mulți erau chiar adormiți (morți).

Dacă ieșea clar la lumină că motivul bolii erau anumite păcate, atunci o mărturisire și o rugăciune statornică puteau să-l vindece pe cel bolnav, fiindcă mai întîi a fost îndepărtată cauza bolii potrivit voii lui Dumnezeu. Acest principiu este valabil și astăzi. Unele boli, mai ales suferințe sufletești se trag de la păcate necurățate. Aici credinciosului nu-i ajută nici o psihiatrie și psihologie, ci numai o mărturisire potrivită în fața lui Dumnezeu a păcatelor ascunse. Păcate din acestea pot fi voia personală și mîndria.

În sfîrșit, să mai amintim în acest context un verset despre care s-a mai vorbit: 1 Ioan 5.14-17. Aici ne este dată în primul rînd promisiunea că rugăciunile care sînt după voia lui Dumnezeu vor fi ascultate precis, chiar dacă este vorba de un frate care a făcut un păcat prin care viața lui este în pericol. Este de la sine înțelese că aici, înainte trebuia mărturisit păcatul. Dar se vorbește de păcat care duce la moarte, pentru care, potrivit voii lui Dumnezeu nu mai este cazul să te rogi. Ce vrea să spună aceasta?

Un exemplu de păcat care a dus la moarte găsim în istoria lui Anania și Safira în Faptele Apostolilor 5 și altul în locul deja amintit în 1 Corinteni 11.30. Se poate întâmpla ca unii copii ai lui Dumnezeu în viața lor să necinstească pe Tatăl lor atât de mult, încât mâna Lui plină de mustrare să îi ia de pe acest pământ prin moarte. Aici este vorba de moartea trupească, și nicidecum de condamnarea veșnică. Cît de serios este că într-un asemenea caz rugăciunea pentru vindecare nu este după voia lui Dumnezeu!

Cuprindem în trei puncte cele spuse în acest capitol:

1. Dumnezeu, care este stăpîn peste viață și peste moarte poate vindeca oricînd într-un mod minunat pe bolnavi, fără intervenție omenească. Însă cu încredere în Dumnezeu putem să ne folosim și de cunoștințele medicale.
2. Daruri ale harului de vindecare nou testamentale au fost date de Dumnezeu la începutul Ekklesiei (Bisericii) unor unelte alese, ca o dovadă a puterii Sale pentru necredincioși. Aceste vindecări erau semne ale lui Dumnezeu care nu presupuneau credință la cei vindecați.
3. Rugăciunea credinței prin „presbiterii adunării” poate și astăzi să fie făcută într-o formă asemănătoare pentru bolnavii care doresc aceasta, dar trebuie clarificat dacă nu sînt păcate ascunse.

clickbible.org